

Arrest

nr. 206 639 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 juni 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 19 juni 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"De heer,

Naam, voornaam: [O.,C.M.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 06.07.2016."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"De enige motivering is dat betrokkene geen geldig visum heeft.

[...] Er wordt niet gemotiveerd op welke gronden de aanvraag tot regularisatie krachtens art. 9 Bis Vreemdelingenwet werd afgewezen. Geen enkel van de buitengewone omstandigheden – aangehaald in het schrijven dd. 22.02.2017 – worden becommentarieerd, laat staan verworpen.

[...] Na indiening van de aanvraag van de regularisatie aanvraag ex art. 9 bis Vreemdelingenwet, mag de DVZ de verzoeker niet zomaar uitwijzen of een BGV afleveren. De DVZ moet eerst nagaan welke elementen en argumenten je inroept.

In twee arresten heeft de Raad van State geoordeeld dat elke afgifte van een BGV in een hangende regularisatieaanvraag een schending is van de formele motiveringsplicht. De DVZ moet het beginsel van behoorlijk bestuur respecteren en een beslissing nemen op basis van alle elementen in het dossier. De Raad van State vernietigde daarmee twee principearresten van de RvV. Daarin stelde de RvV dat de DVZ alleen verplicht is een schending van fundamentele rechten te beoordelen vooraleer een BGV af te leveren. (Raad van State van 1 oktober 2009, nr. 196.577, Raad van State van 3 december 2009, nr. 198.507, RvV van 31 juli 2008, nr. 14.727 en RvV van 31 juli 2008, nr. 14.731)."

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, meer

bepaald hij niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker krijgt hierbij verder geen termijn voor vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en omdat hij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering, meer bepaald een hem op 6 juli 2016 reeds betekend bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker wijst nog op een door hem op 22 februari 2017 ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat in de bestreden beslissing ten onrechte niet wordt gemotiveerd waarom deze aanvraag wordt afgewezen en er in de motivering ten onrechte niet wordt ingegaan op de in deze aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden. Hij steunt zich op rechtspraak van de Raad van State en de Raad.

De aangehaalde rechtspraak van de Raad van State (en de Raad) heeft evenwel betrekking op zaken waarin hangende een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, of het vroegere artikel 9, derde lid van deze wet, werd overgegaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In casu blijkt niet dat deze situatie zich voordoet. Verweerder heeft op 8 juni 2017 eveneens een beslissing genomen waarbij de verblijfsaanvraag van 22 februari 2017 onontvankelijk werd verklaard en waarin werd geoordeeld dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet als dusdanig aanvaardbaar zijn. Er dient in casu dan ook te worden aangenomen dat verweerder pas overging tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nadat hij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als onontvankelijk had afgewezen. Deze beslissing is, tot aan haar eventuele vernietiging, voorhanden in het rechtsverkeer en wordt tot op dit ogenblik ook geacht in overeenstemming te zijn met de wet. Er blijkt dus niet dat de aangehaalde rechtspraak in casu dienstig is. De feitelijke omstandigheden zijn verschillend.

Er blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing op zich nog diende te motiveren omtrent de buitengewone omstandigheden zoals ingeroepen in de verblijfsaanvraag van 22 februari 2017, waar hij deze reeds beantwoordde in een specifieke inzake deze aanvraag op dezelfde datum genomen beslissing.

Een loutere verwijzing naar het schrijven van 22 februari 2017 toont ook nog niet aan in casu een concreet element speelt dat zich kan verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing zoals deze thans voorligt, en waaromtrent enige specifieke motivering zich opdrong.

Verzoeker toont niet aan dat de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen, mede gelet op het bepaalde in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, niet reeds volstaan om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing handelde in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verweerder wees in de nota met opmerkingen ook reeds op deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 8 juni 2017. Verzoeker uitte hieromtrent ter zitting geen bijkomende opmerkingen.

2.2.2. De Raad ziet niet in waarom verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft miskend. In de bestreden beslissing wordt geen toepassing gemaakt van deze wetsbepaling. Er blijkt ook niet dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op zich verhindert dat hangende een verblijfsaanvraag op grond van deze bepaling een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Bovendien is de bestreden beslissing ook pas genomen nadat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 22 februari 2017 onontvankelijk werd verklaard, eveneens op 8 juni 2017. Verzoeker houdt dus ten onrechte voor dat niet eerst is nagegaan welke elementen in de verblijfsaanvraag werden ingeroepen. Verzoeker verstrekt in dit verband verder ook geen nadere toelichting. Dit onderdeel van het middel kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Waar verzoeker nog verwijst naar de schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, wijst de Raad erop dat hij niet in concreto duidt welk beginsel van behoorlijk bestuur hij dan precies geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS